

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Mf.I.50.018/2020/6. szám

A Debreceni Ítéltábla a **felperes neve (cím)** felperesnek, Dr. Imre György ügyvéd (**cím**) által képviselt alperes neve (**cím**) alperes ellen, elmaradt munkabér megfizetése iránt indított perében a Nyíregyházi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2.M.200/2018/47. számú ítéletével szemben az alperes által 49. szám alatt benyújtott fellebbezés alapján - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja és a felperes keresetét elutasítja.

A bíróság kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 100 000 (százezer) forint elsőfokú perkoltséget.

Az állam által előlegezett 56 800 (ötvenhatezer-nyolcszáz) forint kereseti- és 69 900 (hatvankilencezer-kilencszáz) forint fellebbezési illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

- [1] A felperes 2017. január 11. napjától határozatlan időtartamú munkajogviszony keretében napi 4 órában állt alkalmazásban az alperesnél jogtanácsosi munkakörben. A munkabér a munkaszerződés 3. pontja szerint az aktuális garantált bérminimumhoz igazodóan bruttó 80 500 forintban lett megállapítva. A munkáltatói jogkört a mindenkori ügyvezető igazgató gyakorolta, aki a szerződés aláírásakor **ügyvezető 1** volt, majd 2017 augusztusától **ügyvezető 2**.
- [2] 2017. október 1. napján az alperes a biztosítottak köréből a felperest kijelentette, azonban munkaviszonyát szabályszerűen nem szüntette meg. Erről a tényről a felperesnek tudomása volt, de azt nem kifogásolta. A felperes a Nyíregyházi Járásbíróság előtt a **ügyszám 1.** számú ügyben és a Nyíregyházi Törvényszék Felszámolási Csoportjánál az **ügyszám 2** számú ügyben az alperes képviseletében továbbra is eljár, melynek ellentételezéseként sikerdíj fizetésében állapodtak meg. A munkaviszony megszűnését követően lezajlott viber üzenetváltásokban a felperes tudomással bírt arról, hogy járulékot nem fizet utána az alperes, és sérelmezte, hogy a kifizetésekkel késedelembe esett. Ez alapján 2017. november 08. napján a felperes megírta, hogy „az, hogy október 01-gyel kijelentettél és nem szóltál az nem korrekt”, amire az alperes válaszolt, hogy „a transzporteremet is odaadtam ingyen bérmentve tankoltál nem egyszer az sem lett elszámolva soha...”. A felperes ugyan ezen a napon kérte, „hogymegyezzünk meg, gyere be valamikor”. Az alperes megírta 2018. január 30-án, hogy „megélhetésemhez kell a pénz nem szórakozáshoz a mindennapok túléléséhez”, amire a felperes válaszában arra utalt, hogy „de az nem korrekt, hogy a húsosok tartozását behajtom és utána ebből nem rendezel semmit, holott 30 %-ban állapodtunk meg”.
- [3] Miután az alperes a felperes többszöri felhívása ellenére sem fizette ki ezeket a juttatásokat maradéktalanul, a felperes 2018. június 29. napján egy munkavállalói felmondás elnevezésű okiratot

küldött az alperesnek, melyben a munkaviszonyát 2018. július 31. napjával megszüntette. A felperes a felmondását postai úton kísérelte meg az alperesnek megküldeni, azonban az „nem kereste” jelzéssel érkezett vissza hozzá. A második értesítést a postai kézbesítő 2018. július 25. napján helyezte el az alperesnél.

- [4] A felperes többször módosított kereseti kérelmében kérte 2017. október 1-től 2017. december 31. napjáig a havi bruttó 80 500 forint alaphér figyelembevételével bruttó 241 500 forint, 2018. január 1-től 2018. június 30-ig terjedő időre havi bruttó 90 250 forintos munkabér figyelembevételével bruttó 541 500 forint, 2018. július 1-től július 25-ig 2911 forint/nappal számolva 72 775 forint megfizetésére kötelezni az alperest, valamint felmondási időre járó juttatásként egy havi távolléti díjat, azaz bruttó 90 250 forintot. Kérte a fenti összegek után 2018. augusztus 24. napjától a törvényes mértékű kamat megfizetésére is kötelezni az alperest, valamint arra, hogy adja ki a munkaviszony megszüntetésével kapcsolatos munkáltatói igazolásokat, mely szerint a munkaviszonya az alperesnél 2017. január 11-től 2018. augusztus 24. napjáig állt fenn.
- [5] Keresetében arra hivatkozott, hogy az alperes a munkaviszonyát nem szüntette meg 2017. október 1. napján, és csak később jutott tudomására az, hogy a munkavállalói nyilvántartásokból az alperes ezen a napon őt kijelentette. Hivatkozott arra, hogy továbbra is ellátta az alperes képviselőt, foglalkoztatása ugyanolyan formában valósult meg, mint 2017. szeptember 30-ig, azonban a munkabér-fizetési kötelezettségének az alperes nem tett eleget. A 2018. január 1-től járó munkabérével kapcsolatban hivatkozott arra, hogy a garantált bérminimum ettől az időtől bruttó 180 500 forintra emelkedett.
- [6] Az alperes a kereset elutasítását kérte. Hivatkozása szerint a munkaviszonyt szóbeli megállapodásukat követően 2017. október 1. napján 2017. szeptember 30. napjával - ha nem is szabályszerűen - megszüntette. A felmondás átvételét a felperes megtagadta, mely tény a felmondáson rögzített, azt két tanúval - **ügyvezető 2-vel** és tanú 1-el - aláíratott, és ennek következtében jelentette ki a felperest a nyilvántartásokból. Elismerte, hogy a felperessel a munkakapcsolat továbbra is fennállt, azonban ez állítása szerint szóbeli megállapodással egy sikerdíjas jogviszony volt, mely után a felperes minden esetben megfelelő mértékű juttatásban részesült.
- [7] Az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek bruttó 873 250 forintot, valamint ezen összeg után 2018. augusztus 24-től a kifizetés napjáig járó, a hatályos jogszabályban meghatározott kamatát és adja ki a felperes részére a munkáltatói igazolásokat, hogy a felperes munkaviszonya az alperesnél 2017. január 11-től 2018. július 31-ig állt fenn. Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a NAV-nak 52 395 forint kereseti illetéket és rendelkezett arról, hogy a feljegyzett 9781 forint illeték az állam terhén maradjon.
- [8] Az elsőfokú bíróság az ítélet indokolásában megállapította, hogy a felperes munkaviszonya 2017. szeptember 30. napján megszűnt, de 2017. október 1. napján újabb munkajogviszony jött létre közöttük, amiben ezt a tovább-foglalkoztatást egy sikerdíjas megállapodásra történő hivatkozással kívánták leplezni. A felperes munkaviszonyát illetően kitért arra, hogy a felmondásban a munkaviszonyát 2018. július 31. napjával kívánta megszüntetni, így őt munkabér eddig az időpontig illeti meg.
- [9] Az ítélettel szemben az alperes nyújtott be fellebbezést, melyben kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a felperes keresetének elutasítását, valamint a felperesnek perköltségben való

marasztalását. Hivatkozása szerint az elsőfokú bíróság ítélete sérti a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 27. § (2) bekezdését, a 44. §-t, valamint a 65. § (1) bekezdését. Az alperes hivatkozása szerint az ítélet nem felel meg a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 279. § (1) bekezdésében foglalt bizonyítás eredményének mérlegelésére vonatkozó előírásnak sem. Ennek eredményeként a tényállás megállapítása és a tényállásra alapított döntés is módosításra szorul. A felek között 2017. október 1. napjától nem volt egyező akarat a munkaviszony létesítésére és ilyet nem is hoztak létre. A felperes nem munkaviszony keretében járt el, hanem ún. „sikerdíjas megállapodás” alapján, amit az alperes készpénzben fizetett meg részére, vagy üzemanyagkártyával tankolhatta meg a saját gépkocsiját. Téves így az elsőfokú bíróságnak az a megállapítása, hogy a felek között 2017. október 1. napjával ismételt határozatlan idejű munkaviszony jött létre. Mivel az alperes felmondása alapján a munkaviszony 2017. október 1. napjával megszűnt, a munkabérfizetési kötelezettségének addig az alperes eleget tett, így a felperes munkabérre jogszerűen ezt követő időtől nem tarthatott igényt.

- [10] A felperes ellenkérelmében az ítélet helybenhagyását kérte, azzal az indokolást érintő módosítással, hogy a munkaviszonya 2017. szeptember 30. napján nem szűnt meg és 2017. október 1. napjától nem új munkaviszony létesült a felek között, hanem a munkaviszonya folyamatosan fennállt. Hangsúlyozta, hogy az alperes a felmondást soha nem közölte vele. Elismerte, hogy volt az alperessel egy sikerdíjas szóbeli megállapodás közöttük, azonban ez a munkaviszonyon felül volt, tekintettel arra, hogy jogtanácsosként csak a garantált bérminimum felében részesült a 4 órás foglalkoztatására.
- [11] Az alperes fellebbezése megalapozott.
- [12] Az ítélet tábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást hiányosan állapította meg, a bizonyítékokat nem megfelelően mérlegelte és abból téves jogi következtetést vont le.
- [13] Az ítélet tábla a fentiekben a Pp. 369. § (3) bekezdés a) pontja alapján kiegészített tényállás alapján arra a következtetésre jutott, hogy a felek között 2017. január 11. napján létrejött munkaviszony 2017. szeptember 30. napján megszűnt. Ezt támasztja alá az a körülmény, hogy az elsőfokú eljárás során meghallgatott **ügyvezető 2**, munkáltatói jogkör gyakorlója, illetve a munkaviszony megszüntetésével kapcsolatos okiratot tanúként aláíró **ügyvezető 2** és tanú 1 tanúk ellentmondásos vallomásaiból nem lehetett alappal arra következtetni, hogy a munkáltatói szándéknyilatkozatot a munkáltatói jogkör gyakorlója a felperesnek valóban megkísérelte volna átadni, de hogy a felek között volt arról szó, hogy a munkaviszonyt megszüntetik és 2017. október 1-től a felperes ki lesz jelölve, az megállapítható volt.
- [14] Ennek indokaként az ítélet tábla elsődlegesen arra hivatkozik, hogy az alperes által becsatolt „Azonnali hatályú felmondás” elnevezésű okirat az alábbiakat tartalmazza: „Szóbeli megállapodást követően a felmondást **felperes** (....) jogtanácsossal szemben azonnali hatállyal érvénybe léptetem. Mely szóbeli megállapodás úgy szólt, hogy 2017. szeptember 30. napjával munkaviszonya a **alperes**-nél megszűnik”. Ezen az okiraton szerepel **ügyvezető 2**nak, a munkáltatói jogkör gyakorlójának aláírása, valamint a fentnevezett **ügyvezető 2** és tanú 1 aláírása, azzal a megjegyzéssel, hogy azonnali hatályú felmondás átvételét **felperes** megtagadta.
- [15] A peres eljárás során azonban kiderült, hogy **ügyvezető 2**, mint a munkáltatói jogkör gyakorlója a felperest nem is ismerte, de állítása szerint részére Székelyben kívánták átadni ezt az okiratot, aminek az átvételét a felperes megtagadta. Ezzel ellentétben **ügyvezető 2** szerint nem Székelyben, hanem Nyíregyházán akarták ezt átadni részére és tanú 1 is azt erősítette meg, hogy Nyíregyházán

írta alá az okiratot. A munkáltatói jogkör gyakorlójának nyilatkozata és a tanúk vallomása közötti ellentmondás alapján azonban az ítéltábla azt állapította meg, hogy ez az okirat bár elkészült, azonban az közlésre nem került.

- [16] Az ítéltábla ehhez megjegyzi, hogy az Mt. 78. § (1) bekezdése értelmében a munkaviszonyt azonnali hatályú felmondással abban az esetben lehet megszüntetni, ha a másik fél a munkaviszonyból származó lényeges kötelezettségét szándékosan vagy súlyos gondatlansággal, jelentős mértékben megszegi, vagy egyébként olyan magatartást tanúsít, amely a munkaviszony fenntartását lehetetlenné teszi. Az Mt. 64. §-a értelmében a megszüntetés okának az indokolásból világosan ki kell tűnnie, melyből egyenesen következik az is, hogy amennyiben az alperes azonnali hatállyal kívánta megszüntetni a felperes munkaviszonyát, azt csak a fenti indokkal, írásban és a jogorvoslati jogra vonatkozó tájékoztatással tehette volna meg, melyek hiányában a munkaviszony bár megszűnik, de jogellenesen.
- [17] Helyesen hivatkozott a felperes az Mt. 15. § (4) bekezdésében írtakra, mely szerint az egyoldalú jognyilatkozat a címzettel való közléssel válik hatályossá, de azáltal, hogy a felmondás a felperessel közölve nem lett, az szintén csak azt eredményezhette, hogy a munkáltatói intézkedés jogellenes volt, azt azonban nem, hogy 2017. október 1. napjától továbbra is munkabérfizetési kötelezettsége lett volna.
- [18] Nem volt vitatott, hogy a felperes foglalkoztatása 2 ügyet érintően 2017. október 1. napját követően is megvalósult, de az elsőfokú bírósággal ellentétben nem lehetett azt megállapítani, hogy az olyan sikerdíjas megállapodás alapján történt volna, ami munkaszerződést színelte, és a felperesi állítással ellentétben azt sem, hogy a munkaviszonya 2017. január 11. napjától folyamatosan fennállt volna. Tévedett így az elsőfokú bíróság akkor, amikor azt állapította meg, hogy a felperes munkaviszonya az alperesnél 2017. szeptember 30. napján megszűnt és a felek között a korábbi feltételekkel új munkaviszony létesült volna, hiszen erre vonatkozó állítás egyik peres fél részéről sem hangzott el, de lényeges az is, hogy az Mt. 44. §-a alapján a munkaszerződést írásba kell foglalni, mely igazolhatóan nem valósult meg. Tévedett az elsőfokú bíróság azzal is, amikor azt állapította meg, hogy az alperes nem igazolta, hogy a felperes nem munkaviszony keretében állt ismételt alkalmazásban az alperesnél és a munkaviszonytól eltérő foglalkoztatást nem igazolta, hiszen ezt a körülményt nem az alperesnek, hanem a felperesnek kellett volna bizonyítania.
- [19] Az elsőfokú bíróság a Pp. 279. § (1) bekezdését sértően nem értékelte alperes által csatolt viber üzeneteket, melyekben a felperes nem vitatta, hogy az a közöttük lefolytatott üzenetváltásokat tartalmazza. Ezekből azonban az ítéltábla arra a következtetésre jutott, hogy a felperes 2017. november 8. napján bizonyosan tudta már, hogy október 1. napjával az alperes kijelentette, hogy az alperes többször odaadta a gépkocsiját ingyen úgy, hogy az alperes számlájára tankolta elszámolás nélkül, és hogy a felek között megállapodás nem jött létre, az alperes megélhetési problémákkal küzdött. Különös jelentőséget az ítéltábla annak a 2018. január 30-ai felperesi üzenetnek tulajdonított, mely szerint az egyik tartozás behajtása után 30 %-os részesedésben állapodtak meg, ami az alperesi sikerdíjas megállapodásra utal, nem pedig a felperes által állított munkaviszonyra. Azt a felperes pedig eredménnyel nem bizonyította, hogy a sikerdíjas megállapodás a munkabéren felüli kifizetést eredményezett volna.
- [20] Az ítéltábla így a Pp. 369. § (3) bekezdés c) pontja alapján megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat okszerűtlenül értékelte és tévedett akkor, amikor munkaviszony hiányában a felperes javára az általa közölt felmondásig munkabért ítélt meg, hiszen munkabér csak

munkaviszonyban jár, mely jogviszony a felek között igazolhatóan nem állt fenn 2017. október 1. után [Mt. 42. § (2) bekezdés b) pont].

- [21] Az ítélet tábla a fentiek alapján az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdés alapján egészében megváltoztatta, és a felperes keresetét elutasította.
- [22] Az ítélet tábla a Pp. 82-83. §-ai alapján határozott a perköltség felől, melyben a pervesztes felperest kötelezte az alperes perrel felmerülő költségeinek a megfizetésére. Az elsőfokú eljárásban az alperesi képviselő a Pp. 81. § (5) bekezdésében írt módon előterjesztette költségjegyzékét, melyben 100 000 forint megfizetését kérte az alperessel kötött megállapodás alapján. Az ítélet tábla ennek mérséklésére nem látott okot, tekintettel a jelentős számú elsőfokú tárgyalásra és az alperesi beadványok számára. A másodfokú eljárásban azonban költségjegyzéket az alperesi képviselő nem terjesztett elő, a költség felszámítására nem került sor, mely alapján annak megállapítására nem volt lehetőség.
- [23] A perben a feleket a költségmentesség és a költségfeljegyzési jog polgári és közigazgatási bírósági eljárásban történő alkalmazásáról szóló 2017. évi CXXVIII. törvény 3. § (1) bekezdés d) pontja alapján tárgyi költségfeljegyzési jog kedvezménye illette meg. A pervesztes felperest az eljárásban munkavállalói költségkedvezmény illette meg, így az állam által előlegezett, 946 025 forintos pertárgyérték után, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 42. § (1) bekezdés alapján megállapított 56 800 forint kereseti illeték és a fellebbezett 873 250 forint illetékalap után az Itv. 46. § (1) bekezdése alapján megállapított 69 900 forint fellebbezési illeték a Pp. 101. § (1) bekezdés és 102. § (1) bekezdés alapján az állam terhén marad.
- [24] Az ítélet tábla a fellebbezést a veszélyhelyzet megszűnésével összefüggő átmeneti szabályokról és a járványügyi készségről szóló 2020. évi LVIII. törvény 143. § (1) bekezdése alapján bírálta el tárgyaláson kívül.
- [25] Az ítélet tábla ítélete ellen a Pp. 365. § alapján nincs helye fellebbezésnek

Debrecen, 2020. július 9.

Dr. Veszprémy Zoltán s.k. a tanács elnöke, Dr. Tass Edina s.k. előadó bíró,
Dr. Gárdosi Judit s.k. bíró